

Hej

Vi representerar Svenska Covidföreningen och kontaktar er med anledning av barn och ungdomars arbetsmiljö i skolan. Ingen vet hur många barn som är drabbade av covid-19. Därmed saknas även kunskap om hur vanligt långtidssjukdom är bland barn i Sverige. Vi konstaterar dock att en artikel i Aftonbladet i ämnet resulterade i att vi fick kontakt med ca 200 långtidssjuka barn på bara några dagar. Det väcker frågor om hur stort mörkertalet är.

Med ödmjukhet inför det faktum att ingen faktiskt vet hur många barn som drabbats - då de inte testats - eller hur deras prognos ser ut vill vi att Sveriges barn nu skyddas. Skolan måste smittsäkras till dess att alla barn har erbjudits vaccination.

Fram till idag har sju barn dött av covid-19 i Sverige. Det är fler barn än vad som drunknar per år i vårt land. När lagen om cykelhjälm för barn infördes sänktes dödsolyckorna från 3-4 per år till 1-2 per år. Det är ingen som debatterar om huruvida det är av nytta att lära barn att simma eller att använda cykelhjälm. Det känns därför extremt inkonsekvent att ansvaret för barnens hälsa till stor del läggs på skolläringarna under denna pandemi, när de andra åtgärderna är lagstiftade för att skydda våra barn från likvärdiga faror. Vi efterlyser ett ansvarstagandet från politiker och myndigheter som har till uppgift att verka för att säkra barnens liv och hälsa i skolan.

Det är omöjligt att följa Folkhälsomyndighetens rekommendationer som det ser ut i landets skolor, tex att hålla avstånd i små lokaler med bänkar gjorda för två elever etc. Vi kan se att skolor inte vidtar tillräckliga åtgärder för att minska risken för att eleverna ska bli smittade. Det görs få riskbedömningar och de som finns är ofta bristfälliga och följs inte upp regelbundet. Barn och ungdomar trängs på små ytor och korridorer, möts hundratals i matsalar och sitter nära varandra i lokaler med dålig ventilation. De har inomhusidrott och musiklektioner med sång, trots att detta utgör riskaktiviteter. Kort sagt, de åtgärder som görs är inte tillräckliga, både pga bristande kunskap och resurser i våra skolor. Hur många barn som får betala priset med kroniska skador vet ingen, då det saknas statistik på detta.

Mycket har lämnats till personlig tolkning av reglerna och ansvaret på rektorerna är oerhört stort. Föräldrar är helt utelämnade till rektorers beslut om barnens hälsa och i förlängningen även familjens hälsa.

Skolan är inte vilken arbetsplats som helst. Barnen har både rätt till undervisning och omfattas av skolplikten. Båda dessa saker måste beaktas. De långtidssjuka barnen har missat månader, i många fall nästan ett års skolgång. Tyvärr visar skolan inte mycket förmåga att hjälpa dem att uppnå kunskapsmålen trots att engagemanget finns hos föräldrarna och barnen. Extra stöd, och distansundervisning erbjuds ofta inte. I extrema fall har familjerna blivit anmälda till socialen för barnens höga frånvoro. Förutom att barnen är sjuka och lever ett liv med smärta, trötthet, feber osv så känner de en extrem stress och oro för att inte vara i skolan.

Det behövs till en samverkan mellan vård och skola för att säkerställa att barnen får den utbildning de har rätt till och samtidigt får utrymme att tillfriskna. Samtidigt behöver Socialtjänsten informeras om att barn kan drabbas av långtidscovid så att föräldrar till sjuka barn inte ställs inför de orimliga valet att antingen riskera barnens hälsa genom att tvinga dem till skolan eller riskera att förlora vårdnaden om sina barn.

De långtidssjuka barnen har precis som vuxna med långtidscovid symtom som långvarig feber, huvudvärk, yrsel, illamående, magont, halsont, andfåddhet, hög puls, domningar i fötter och ben, smärta i ben och armar, enorm orkeslöshet och trötthetskänsla, utslag som kliar,

koncentrationssvårigheter och smärta i hjärntrakten. Symtomen kommer och går. Minsta lilla överansträngning, fysisk eller psykisk, leder ofta till bakslag. De har inget liv utanför skolan. De orkar varken med kompisar eller fritidsaktiviteter. Nästan all tid utanför skolan tillbringas i sängen. Förutom att de mår väldigt dåligt så tär det på dem psykiskt. De blir isolerade. Här är skolan viktig.

Hela samhället har fått ställa om och de som kan jobbar hemma. Även skolan behöver ställa om och se till att dessa barn kan hänga med i skolarbetet och vara en del av gemenskapen exempelvis genom att erbjuda distansundervisning. Långtidssjuka barn lider fysiskt, men de psykosociala konsekvenserna av långtidscovid är även de ytterst allvarliga och behöver hanteras.

Sammanfattningsvis undrar vi hur ni säkerställer

1. *att* skolorna får de verktyg de behöver för att kunna minska smittspridningen? Det handlar både om direktiv, kunskap och resurser till skollädaingar som nu står orustade och ensamma med hela ansvaret.
2. *att* de barn som blir långtidssjuka får den utbildning de har rätt till, dels för att de ska kunna uppnå sina mål dels för att de ska kunna känna en tillhörighet med sin klass?
3. *att* det finns kunskap om långtidssjukdom efter Covid-19 i skolan så att personalen möter drabbade familjer med stöd istället för misstro.

Vi ber er att säkerställa att våra barn och ungdomar i Sverige inte utsätts för denna smitta i onödan. Vi vet alldeles för lite om hur sjukdomen kan drabba dem på sikt för att chansa på att det ska gå bra. Särskilt nu när våra barn riskerar att utsättas för en ny mer smittsam sträng av viruset.

Även om det är skönt att finna en gemenskap i en utsatt situation vill vi inte ha fler familjer med långtidssjuka barn i vår förening. Vi vill se adekvata åtgärder nu.

Vänliga hälsningar

Alexandra Svenonius, talesperson Svenska Covidföreningen
Gisela Rosenkvist, styrelseledamot och ledamot i arbetsgruppen för sjuka barn
Jenny Hedin, ledamot i arbetsgruppen för sjuka barn